

Hivern actiu

text REDACCIÓ

Després d'un mes d'assajos intensos i amb el concert de Santa Cecília encara recent, la coral Gent Gran va oferir dos concerts més a la nostra ciutat. El primer va tenir lloc el dia 19 de desembre a la parròquia de Sant Pere. Allí es van interpretar un bon grapat de nadeses acompanyades al piano i al clarinet per Carlos Sánchez i a la percussió per Vicent Burriel. Els coralistes i els diversos solistes participants van estar molt satisfets del concert realitzat, fruit dels seus esforços i la seva inesgotable il·lusió.

El segon concert nadalenc va tenir lloc a la plaça Sant Bertomeu on el club de la 3a edat, amb Pilar Tafalla al davant, va organitzar, com cada any, un entranyable pessebre vivent. Els coralistes, vestits de pastorets per a l'ocasió i sota la direcció de Sònia Ferrer, es van replegar entre les fogueres i la cova i, juntament amb els protagonistes del pessebre i el nombrós públic assistent, van col·laborar en animar una vetllada tant especial com la de la nit de reis.

El pròxim repertori que han de preparar els cantaires és el que interpretaran en la missa cantada que ha organitzat la confraria del Crist de la flagel·lació per al diumenge 20 de gener.

Les Moletes d'Arany

text REDACCIÓ

El diumenge 16 de desembre, el Centre Excursionista Xiruca va realitzar la seua última activitat de l'any 97. L'eixida es va realitzar a "Les Moletes d'Arany" situades entre els rius Matarranya i l'Ulldemò de Besseit.

El dia es presentava desagradable, la qual cosa va fer que alguns preferiren quedar-se en casa, però va ser tot al contrari: un dia assolellat, sense vent i amb una temperatura agradable a pesar de fer la caminada sobre una estora de cinc centímetres de neu.

Un recorregut molt recomanable entre un desnivell de 640 m a 1225 m i al que esta vegada es van apuntar Dora, Vicentica, Marly, Jesús, Javier, Guillermo, Domingo, Rafa, Juanma, Tolo i Filiberto. Impressionant i molt recomanable.

Número 617-11 gener 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIV

la veu

de Benicarló

PP i PSOE del Maestrat: el lobby vinarossenc

THE SPANIELS: HISTORIA DEL NOSTRE ROCK
BALI 2007: ¿ESPERANÇA O DECEPCIÓ?

PP i PSOE del Maestrat: el lobby vinarossenc

text REDACCIÓ

Aquesta mateixa setmana s'ha vist més clar que mai el que uneix als grans partits (perdó, als partits grans) de la nostra comarca. No és el centre, ni la socialdemocràcia, ni el sentit d'estat. Com a l'anunci, estan units... per Vinaròs. I és que el que anomenen "la capital i el motor de la comarca" està en el punt de mira dels dos partits. Benicarló i Vinaròs son les dues grans ciutats de Castelló en amunt que superen els 25.000 habitants, la diferència poblacional és mínima i la balança econòmica i empresarial no està ni de bon tros del seu costat. Però en el seu discurs, en la retòrica dels temes comarcals, tan sols existeix aquesta paraula: Vinaròs.

Aquesta mateixa setmana discutien acaloradament diputats i senadors sobre si els Pressupostos Generals de l'Estat recullen, o no, partides per a la comissaria administrativa de la Policia Nacional, per a la tercera i quarta fase d'un multitudinari passeig marítim que ja tenen Vinaròs i Peníscola i sobre el "perill" que la ciutat s'acabe buidant d'importància en quant a serveis per la suposada segregació de 21 municipis que podria suposar la creació del partit judicial d'Albocàsser. Ni Benicarló, ni Sant Mateu, que han estat buidats de tota classe de serveis (judicials, sanitaris, administratius...) son ja res al costat de l'Hospital, Hisenda, Jutjats, oficina agrària i altres. La personalitat de Sant Mateu o la centralitat comarcal de Benicarló han estat ningunejades. S'ha

optat per la ubicació més llunyana i distant de qualsevol punt dels Ports i el Maestrat per ubicar l'immensa majoria dels serveis.

El victimisme de PSPV i PP, segons les crítiques vagen cap a la Generalitat o l'Estat acaba sent rentable. Al final de la correguda, la caixa de Vinaròs ix guanyant. Mentre, els benicarlantos, i les seues empreses, surten perdent. Tots els desplaçaments que malauradament ens veiem obligats a fer, i la tendència "a sortir del poble per a tot", han acabat repercutint comercialment, econòmicament, en accidents de trànsit i en una enorme pèrdua de temps. Tan sols una Tresoreria de la Seguretat Social, difícil de no justificar tot i la proximitat de Peníscola, la futura creació d'un

IFF Benicarló, S.A.

Vol agrair a tots els seus empleats, amics i veïns de Benicarló la seua massiva participació en la Jornada de Portes Obertes celebrada el 23 de Desembre del 2007 amb motiu de la concessió de l'Autorització Ambiental Integrada (PPC) per la Conselleria de Territori i Habitatge de la Generalitat Valenciana.

1.700 vegades Gràcies !

Helio Serrano
Director General

" IFF Benicarló es la primera empresa química de Castellón que entra a formar parte del grupo de empresas con excelencia medioambiental " (Jorge Lamparero, Director General para el Cambio Climático. Conselleria de Territori i Habitatge. 17 de Diciembre 2007).

REMEDIOS AMAYA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Tarde apacible i de solet i prop de cent persones escampades per aquelles descolorides grades. Ja no hi van ni la parella de la guàrdia civil ni les nòvies dels futbolistes. No quedem, de moment, més que els irreductibles. De xiquet he vist entrenaments del CDB al camp del Camí la Mar amb més espectadors. Un desastre, vaja.

En tan descoratjador ambient es van enfrontar —és un dir— el Benicarló i l'Estivella (?) en un dels darrers partits de la primera volta. Abans d'iniciar-se el partit no es va fer cap minut de silenci ni cap mena de recordatori per la recent mort del soci Miguel Solves Soler. No anem bé. Em consta que algun membre destacat de la junta directiva era sabedor de què cal fer en casos com aquest però, per desgràcia, la desídia sembla ser que s'ha apoderat de l'empresa. Sorpren que a ningú li passara pel pensament recordar-se d'un dels (m'han dit) menys de cinquanta socis que aquesta temporada hem pagat el carnet. En fi.

Els futbolistes d'ambdós equips van ser rebuts a través de la megafonia instal·lada a l'automòbil propietat de Josvi als acords emotius de nuestra región. Osticana, vaig pensar, ja estan ací. Instintivament em vaig tapar les orelles en previsió que algun petard, masclet o traca m'esclatara als peus o fins i tot més amunt. Per sort, no es tractava més que d'un revival de quan fa més de vint anys l'himne del mestre Serrano sonava quan sortien al terreny de joc els nostres jugadors. Clar, de tant de gastar-lo, es veu que s'ha fet malbé el cassette en què Josep Igual havia enregistrat l'avant, Benicarló, avant i ara, recurs fàcil, li peguem a la cinta de Francisco. Tot mals presagis, ja es veu clarament.

A tot això, mentre desplegava el prospecte publicitari que es reparteix quan compres els tres euros de la rifa del pernil per protegir-me els pantalons i les anques de la brutícia i la gelor dels seients respectivament, (ai, ai, ai que se m'empenyarà el Lector amb una oració tan llarga i tan inintel·ligible), deia que em vaig trobar amb una informació que em va impactar. Si em va impactar que fins i tot vaig mirar d'entendre-la. En una de les pàgines del pamflet hi havia una classificació d'un campionat que es veu que es fa de... periodistes i mitjans de comunicació locals! Acostumat com estic que no me'n faça cas ningú, vaig comprovar amb sorpresa que La Veu apareixia en quart lloc, per darrere de Gregorio Segarra, de José Vicente Ferrer i de Pepe London però, atenció, per davant d'El Dissabte i del 7 Dies de Noemí. Increïble, no sé qui és l'encarregat de tan gran encert, però no tinc més remei que donar-li les gràcies i demanar-li la direcció per saber on s'ha de portar el pernil.

I el partit?, es preguntarà algú. El partit res, un altre desastre a afegir als desastres generals de la temporada. L'Estivella (?), sí, l'Estivella (?) ens va guanyar per 1 gol a 2. De puta pena. La temporada 77-78, el Benicarló ja s'havia enfrontat a aquest equip.

Recordo que fins i tot i vaig anar al desplaçament (1 a 1, gol de Pastor, un extrem ampostí que teníem) i que el camp de futbol d'aquell poblet era de terra i moltes pedres i estava envoltat per tots quatre costats de garrofers. Ara, duien tots un xandall que deia no sé què de golf i ressort.

El partit va començar bé. Jordi Adell, reconvertit en extrem dret, va fallar un gol cantat i als pocs minuts, Burriel va avançar els nostres de preciosa i precisa rematada. Avui sí, avui sí. Però als deu minuts ja ens havien empatat i cada vegada que s'apropaven a la porteria de Guillamon hi havia perill. I els nostres a córrer, vinga córrer cap allí. A la segona part no vam tindre ni una ocasió, ells sí, i ens el van marcar. Julve expulsat, Bel targeta groga, Anta havent de jugar des prés d'una setmana enllitat, Oscar Seva lesionat..., cabreig general i au, cap a casa ben fotut.

Remedios Amaya va ser una de les cantants favorites de Camarón de la Isla i va representar Televisión Española a Eurovisión amb el celebèrrim tema "Ay, ¿Quién maneja mi barca, quién?" Va eixir a l'escenari descalça i va quedar l'última.

I diumenge vinent anem a Vinaròs, saps?

“Som la lletja amb la que ningú vol ballar i el lobby se'n va de festa amb Vinaròs.”

ve de la p gina anterior

Registre de la Propietat o un parc de bombers al costat d'una carretera i potents indústries químiques son les anècdotes amb que compta la població. Per a tota la resta, Vinaròs.

La pressió política ha fet crear una partida d'última hora per a l'Auditori municipal, del que no existeix ni projecte, ni plànols, sols la voluntat política de PP i PSPV. L'innocent intent d'oferir terrenys per a la Comissaria de Policia, que inicialment no volien, va suposar, de sobte, el ràpid consens polític a la ciutat veïna. Inversions com un xicotet tram del passeig marítim sud de Benicarló, l'estat de la costa nord, el futur auditori-centre escènic de Benicarló o una descentralització administrativa evident com la que s'ha donat a Vila-real, Nules o Borriana han estat ciència-ficció, tot i la importància de Benicarló i els reiterats resultats electorals favorables, al llarg de dècades, als populars. Ni Mundo, desaparegut

com a diputat en les reivindicacions i explicacions, ni Domingo, ni Adolf Sanmartín ni Luis Tena i tampoc Escuder, han servit perquè els milions i les obres es deixen veure d'una vegada per Benicarló. Vinaròs interessa més. El Bloc local i comarcal segueix en orsai. Els motius d'aquesta orfandat son ocults, desconeguts. Alguna cosa tindran ells que no té Benicarló. Som la lletja amb la que ningú vol

ballar i el lobby se'n va de festa amb Vinaròs. “Vinaròs pareix Hollywood”, explicava l'altre dia un benicarlando a un membre del Consell de Redacció de La Veu. “A veure quan dieu alguna cosa. Ací ens quedem com un poble gris, brut i sense res de res”, explicava. Ens vam comprometre, una vegada més, a denunciar-ho. Imprés queda.

Paz Buñuel: (Auto)-retrats

text EVA SOTO

En el treball pictòric de Paz Buñuel hi podem veure un duel entre Titans, dues monumentals intencions que conviuen i lluiten per donar-se finalment la mà; la seva quotidianitat i bagatge emocional contrasta amb la llunyania i el misteri de qui observa a través d'un filtre misteriós i desconegut.

Buñuel des d'un llenguatge figuratiu, pel fet de parlar-nos des d'una realitat interna i íntima, ens mostra escenes del seu entorn més immediat.

Partint de la fotografia, el seu entorn, o la imaginació, transforma i construeix una nova realitat a través de la matèria cromàtica. Més que copsar l'instant, la pintura la du a sobreposar sentiments i a reinterpretar les escenes. A base de capes de pintura transforma aquell instant en una nova experiència vital que tenyeix el llenç de misteri. Allò que podria ser una imatge d'eufòria passa a ser quelcom més obscur i profund, més íntim i subjectiu.

Paz ens explica alguna cosa més, va més enllà dels objectes, de les situacions i personatges que l'envolten, i fugint de la superficialitat material, aprofundeix en la saba dels records i els transforma.

L'objectivitat de la imatge desapareix quan l'artista la reinterpreta mitjançant el vel emocional de la pintura. Distorsiona l'apariència de les coses i les persones, i les fa seves, gestant-les de nou a través de l'experiència mateixa del fet pictòric.

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

EL JUVENIL VENÇ I CONVENÇ: BENICARLÓ JUVENIL, 4 – C.D. BORRIANA, 1

text i fotos GREGORIO SEGARRA

Al Juvenil li van anar bé les festes nadalenques i, diumenge passat, van golejar a un dels rivals directes en la lluita per la permanència, en un partit en el qual van haver de remuntar un primerenc gol visitant i en el que la sensacional actuació de Johan, autor d'un "hat trick", va ser determinant.

Amb la recuperació de jugadors importants com Pepe i Guaje i la defensa rallant la perfecció –Ledesma va fer, sens dubte, el seu millor partit des que està en la categoria- els d'Àngel Portilla, sabedors de la importància dels punts en joc, no es van descompondre a l'encaixar el gol, ni tampoc quan, minuts després, Castañeda salvava "in extremis" el que hagués significat el 0-2. A partir d'aquí, el Borriana va deixar d'existir i el Benicarló va anar, a poc a poc, apoderant-se del partit.

En el 42' va poder empatar Eloy després de rematar al pal una sensacional jugada d'Albert, però no va ser fins al 49', ja en la 2ª part, quan Johan aconseguiria igualar, de nou després de jugada personal d'Albert. Tot just tres minuts després, Guillermo va avançar als seus i altres dos gols de Johan en la recta final del partit van acabar de certificar el triomf local. Si els joves cadells del Benicarló són capaços de mantenir durant la segona volta el nivell de joc i compromís mostrat el diumenge, la permanència està més que assegurada.

Alineació del C.D. Benicarló Juvenil: Castañeda (Denís 87'), Ledesma (Àvila 86'), Hèctor, Carlos Llopis, Eloy, Enric, Guillermo, Guaje, Pepe (Victor Escura 44'), Albert Monterde (Luis 64') i Johan

El Pozo Murcia – Benicarló Onda Urbana es jugarà davant les càmeres de Teledporte

La trobada corresponent a la 16ª jornada de lliga que es disputarà entre el Pozo Murcia i el Benicarló Onda Urbana és el partit seleccionat per Televisió Espanyola per a emetre a través del seu canal temàtic Teledporte. El xoc es jugarà el 15 de gener a les 21.00 hores en el Palau dels esports de Múrcia.

Aquesta serà la tercera retransmissió del conjunt que dirigeix Miki aquesta temporada, ja que va ser televisat en la 5ª jornada de lliga davant el FC Barcelona i en la 11ª davant el MRA Navarra. D'altra banda, la web de retransmissions de futbol sala www.fsradio.com començarà a retransmetre els partits del Benicarló Onda Urbana en la 15ª jornada de lliga. La trobada que es podrà seguir a través d'aquest portal radiofònic, és el xoc entre el Móstoles 2008 i el Benicarló Onda Urbana. El partit es jugarà en el pavelló Andrés Torrejón el Soto de Móstoles, el pròxim 12 de gener a les 18.30 hores.

PARTITS FUTBOL BASE

DISSABTE 12/01/2008

CAMP MPAL. DE BENICARLO

15:30 PRE-BENJAMIN ·A· / RENOMAR ELS PORTS F.C.

15:30 BENJAMIN ·D· / C.E. CIUTAT DE VINAROS

16:30 ALEVIN ·D· / C.E. CIUTAT DE VINAROS

16:30 ALEVIN ·C· / RENOMAR ELS PORTS FC. ·B·

ALCOCEBRE

11:00 C.E. ALCOSEBRE ·B· / PRE-BENJAMIN ·B·

MPAL. "TORRE SAN VTE." BENICASIM

16:00 C.D. BENICASIM ·C· / INFANTIL ·B·

18:30 A.C.D. BENICENSE / CADET ·B·

DIUMENGE 13/01/2008

CAMP MPAL. DE BENICARLO

9:30 BENJAMIN ·A· / VILLARREAL C.F. ·D·

10:30 ALEVIN ·A· / VILLARREAL C.F. ·D·

10:30 PRE-BENJAMIN ·C· / C.E. ALCOSEBRE ·A·

CAMP BENEDICTO XIII -PEÑISCOLA-

10:30 A.C.D. PEÑISCOLA ·A· / BENJAMIN ·B·

11:15 A.C.D. PEÑISCOLA ·A· / ALEVIN ·B·

II TORNEIG DE NADAL "CIUTAT DE BENICARLÓ"

Els veterans de Benicarló s'emporten el Trofeu de Nadal

text REDACCIÓ

Per segon any consecutiu s'ha celebrat el Torneig de Nadal en categoria de veterans. En aquesta ocasió va ser un triangular entre els equips de Benicarló, Vinaròs i Onda.

El primer partit el van disputar els equips de Vinaròs i Onda acabant amb victòria de l'Onda per 19 a 13 gols. L'Onda va demostrar que porta tota la temporada preparant-se i que els seus jugadors estan en molt bona forma a pesar de l'edat.

En el segon partit l'Onda s'enfrontava al Benicarló. Aquest partit va ser més igualat i cap dels dos equips aconseguia distanciar-se molt en el marcador. Les defenses van dominar als atacs durant tota la primera part. Fruit d'això el resultat al acabar aquest període era d'un ajustadíssim 4 a 3, a favor dels caduferos.

En la segona part ja es va veure més mobilitat en el joc de tal forma que la majoria dels gols van ser durant este temps. El partit va acabar amb un empat 10-10.

El tercer partit enfrontava al Benicarló contra el Vinaròs. Els jugadors benicarlondos no van acusar l'esforç de jugar dos partits seguits, dominant en tot moment al Vinaròs. El resultat final va ser un 19 a 11, donant el trofeu de guanyador al Club Handbol Benicarló.

Aquest Torneig ha estat l'ocasió perquè jugadors que fa molt anys que han deixat l'esport en actiu tornen a retrobar-se amb antics companys. En el Torneig van faltar molts jugadors degut a diferents compromisos, sobretot de les generacions anteriors al 1965. Esperem que en properes convocatòries estiguen tots els que falten.

DR. CLIMENT

OLIVES

Un altra volta es van aprofitar de la innocència del facultatiu, la seva bondat i camaraderia. El veí, capciosament, va animar-lo a gaudir d'un dia al camp amb els masovers, explicant-li que farien festa i un a torra de xulles.

Així arribaren a primeres hores del matí al vilar. El doctor no ho veia molt clar mentre li explicaren com perxar les olives i omplir el sac. A migdia, després d'un recés amb xulles, un tragueta de vi de Batea i un poc de distensió, pareixia haver acabat el mal somni, però, no sabia que encara quedava mitja jornada.

El metge, que li queien més olives fora que dins, va acabar amb les seves xulles escaldades i fet un drap. Al arribar al moli amb el tractoret el doctor malaia el seu altruisme i no pensava més que en arribar a casa per, remullar-se els peus amb una safata d'aigua calenta i prendre's un caldet.

DILIGENTS SEGONS EN QUÈ

Certament alguns polítics posen sovint en evidència el seu sectarisme i la seua mala fe, amanides amb un toc de prepotència xulesca. Tal és el cas —entre altres— del conseller exzaplalista i ara fervorós campista, sr. Rambla, ascendit a vicepresident. Vegeu si no, com instrumentà, de forma barroera, el poder que ostentava des de la seua conselleria —de Sanitat, aleshores— per obstaculitzar la gestió del govern municipal anterior. I ara que governen els "seus" a Benicarló, s'apressà a fer les visites de lluïment pròpies i a prometre *l'oro i el moro* —nou ambulatori, noves escoles, nous vials...—: ara sí. Heu vist el nou ambulatori? Heu vist les noves escoles? Heu vist els nous vials? I l'alcalde Domingo dimittit, al menys virtualment, perquè és el que assegurarà que faria si les promeses no s'acomplien.

On el sr. Rambla ha estat diligent —i molt—, per encàrrec del seu president, sr. Camps, és en el tancament dels repetidors de TV3 i en fer-ne ostentació pública en els *media*. Per privar a la ciutadania de sintonitzar una televisió de qualitat i en la nostra llengua, als srs. Rambla i Camps els ha faltat temps: procediment d'urgència, a més de *nocturnitat i alevosia* per traure's de damunt una nosa, com TV3, que els posa en evidència, dia sí i dia també, front a un *Canal-nueve* infame i castellanitzat. I ho fan —per a més inri— en acomplir-se el seixantè aniversari de la Declaració Internacional dels Drets Humans, que inclou precisament —art. 19— el dret a la lliure informació i que ara "ells" conculquen impunement —al menys de moment— i amb diligència...

Marc Antoni Adell

VIATGE A MADRID

text REDACCIÓ

Els passats dies 20 i 21 de desembre, els alumnes del Departament de Religió dels IES Ramón Cid i Joan Coromines, juntament amb altres companys de Peníscola i Morella, van realitzar un viatge cultural a Madrid.

Hi van visitar El Escorial, el Museu del Prado i van gaudir de la representació del musical Jesucristo Superstar. També s'ho van passar d'allò més bé amb un tranquil passeig pel Madrid dels Àustries.

En definitiva, un viatge molt ben aprofitat pels alumnes tant pel que fa a la intenció cultural inicial com a la convivència que va regnar en totes dues jornades.

THE SPANIELS

text LA FILOXERA

Durant els primers anys de la dècada dels seixanta, alguns joves benicarlandos s'acostaven a la platja per a tocar la guitarra. Un dia van cridar l'atenció d'una turista que tenia un mocador estampat amb races de gossos. D'aquest mocador va sorgir el nom del que es coneix com el primer grup de rock de Benicarló: The Spaniels

Després de diversos canvis de components, la formació va debutar a l'abril de 1965 en el Cinema Rex de Benicarló. Duien vestits foscs i una insígnia brodada que els va cosir la jove María Teresa Roca.

Guitarra: Stan Monfort
Bateria: Ximo Albiol, Luis Compte
Veu: Enrique Oms
Baix: Juanjo Ferrer
Teclat: Ricardo Macho
Guitarra: Pedro Guzmán

The Spaniels van tocar en multitud de concerts en festes, a la pista jardí, al "Farol Rojo" i com teloners de Bruno Lomas, Julio Iglesias, Karina i molts grups de rock del moment, que actuaven en les festes de Benicarló i pels voltants. Tocaven cançons de The Beatles, Els Mustang, Els Sirex, Cheyennes, Rolling Stones... Van guanyar en diverses ocasions un festival que es feia a Sant Mateu i van tocar per tota la província. Ximo recorda com durant la introducció de Paint it black va caure un plat de la bateria sobre el cable de micro i es va tallar el so del cantant. Quan Ximo es va anar al servei militar va ocupar el lloc de bateria Luis Compte. Cobraven 3000 pessetes per tarda, i 5000 tarda i nit, a més de les despeses de furgoneta, allotjament i menjar. Tocaven abans del grup principal i després per a acabar la nit. Els diners s'invertien en nous instruments, com amplificadors, guitarres Eko o noves peces Premier per la bateria. 3000 pessetes li va costar a Stan una de les seves primera guitarres, que va pagar en deu terminis mensuals. Apareixen en la revista Fans. (Cita en Història de la música Pop espanyola, J. Ordovás) The Spaniels es van disoldre en 1967.

Abril de 1965: The Spaniels debuten al Cine Rex

TROFEU INTERCLUBS 2

text REDACCIÓ

Paula, Susana, Miguel i Marc van capitanejar a un equip amb moltes ganes en Vila-Real. Marc Fresquet va guanyar la XII Edició de la Copa Nadal celebrat a Vinaròs

Celebrat el II Trofeu Interclubs en la ciutat de Vila-real dissabte passat i diumenge 22 i 23 de desembre, el Club de Natació Benicarló va complir amb bona nota la seua participació en este trofeu sempre sota la direcció de Paula, Susana, Miguel i Marc que novament es van erigir com els protagonistes indiscutibles en un equip que finalitzava l'última competició del 2007 amb "molt bon rotllo" i gran quantitat de victòries en les diferents sèries nadades.

L'equip femení i les seues millors marques: Susana del Olmo (1) 100 m. estils 1:13.52, (1) 200 m. estils 2:33.39, (2) 50 m braça i (2) 100 m lliures; Paula Saura (1) 50 m papallona 32.51, (1) 400 m lliures 4:48.87, (1) 100 m papallona 1:11.51 i (2) 200 m. estils; Claudia Campos (2) 100 m braça, (3a) 200 m braça i (4) 50 m braça; Raquel Fabregat (1) 400 m. estils 5:38.34 i (3) en els 200 m. estils; María Coll (3) 200 m. esquena i (2) 50 m. esquena; Meritxell Sospedra (4) 100 m. estils i (5) 400 m. estils, Marina Herrero (4) 50 m. esquena; Oihane Rolindez, Margarida Bueno, Lucía Piñana, Mª Carmen Sorlí, Sara Marqués i Andrea Fuentes.

L'equip masculí i les seues millors marques: Miguel Piñana (1) 100 m. estils 1:03.87, (1) 100 m papallona 1:04.54, (2) 50 m. esquena i (5) 50 m lliures; Marc Fresquet (2) 50 m papallona, (2) 100 m lliures, (2) 200 m. estils i (3) 100 m. esquena; Joan Ferrán Barrachina (1) 200 m papallona 2:51.89; Ferran Remolina (3) 400 m lliures, (3) 50 m braça i (5) 200 m lliures; Josep Navarro (3) 50 m papallona (4) 100 m papallona i (4) 100 m. estils; José Antonio Adell (3) 200 m. esquena i (5) 100 m. estils; Agustín Parra (3) 100 m. estils i (5) 50 m papallona; Antonio Àvila (4) 100 m braça; Lluch Añó (5) 200 m. esquena; Guillermo Soriano (5) 400 m lliures; David Marqués (5) 100 m papallona; Vicent Prats, Marc Àvila, Javier Rojano, Ruben Vicente i Gerard Saura.

XII COPA NADAL

El nadador del Club Natació Benicarló Marc Fresquet va aconseguir la victòria en la XII Edició de la Copa Nadal enguany disputat en les aigües del port de Vinaròs superant els 250 m de la prova i els 13° de temperatura de l'aigua en l'últim diumenge de l'any, 30/12/2007.

Nou nadadors del Club Natació Benicarló (Marc Fresquet, Agustín Parra, David Marqués, Ferrán Remolina, Javier Traver, Inma Cerdá, Patricia O'Connor, Vicent Llorach i Vicent Cerdá), es van desplaçar a Vinaròs perquè la competició es celebra alternativament entre les dos ciutats, en un assolellat matí que va congrega a un total de vint nadadors, això sí, amb molt de públic que va preferir "no mullar-se", encara que va donar tot el seu ànim i afecte. En la categoria femenina guanyà la nadadora del Vinaròs Judith Sanz. A l'esdeveniment esportiu es van unir les autoritats locals que van felicitar als participants i van entregar els trofeus.

Després de festes

text JOAN HERAS

Si esmolem una mica el nas potser encara podem percebre l'olor d'encens i d'il·lusió en les criatures que els Reis D'Orient han deixat. Ara aquests meravellosos monarques i sens dubte els únics autènticament legítims ja són lluny d'aquí, camí de retorn a no se sap ben bé on. Els carrers ja s'han anat despullant d'una il·luminació bonica però potser excessiva per uns temps en què la consciència i la pràctica ecològica va creixent. Les cases retroben el seu aspecte quotidià perquè els arbres de plàstic –aquest sí que són ecològics–, els pessebres amb tota la col·lecció de personatges, les boles i guirnaldes de colors han retrobat el seu lloc dins les capsas on dormiran fins que arribi de nou el desembre –congelat o no. La rutina s'instal·la ràpidament a les nostres vides i la ressaca nadalenca queda ben aviat dissolta en l'anar fent de cada dia. Si repassem el calendari prenem consciència que el proper període festiu o de vacances ens queda terriblement lluny: festes con la de sant Antoni faran més suau la travessa llarga i dura.

Però d'aquestes festes que omplen els darrers dies de l'any i els primers del que ara acabem d'estrenar ens aporten diversos elements per a la reflexió i la sorpresa. Més enllà dels llocs comuns ja sabuts o comentats en altres ocasions –l'abús el menjar, el retrobament familiar més o menys volgut, el vertiginós ritme de consum, la felicitat com a imperatiu moral, etc–, voldria comentar dos elements de tipologia ben diferent però que em semblen curiosos o significatius de la nostra societat: el canvi d'hàbits en la manera de desitjar bones festes i la perpètua i sembla que inamovible tradició de llençar tones de paper que han servit per a embolicar regals. Efectivament, les noves tecnologies d'aquesta societat de la informació i la comunicació en què vivim plenament immersos en certes parts del planeta– marquen canvis substancials en la manera de comunicar-nos. Repassem per un moment el nombre de postals nadalenques que heu rebut i compareu aquesta dada amb alguna dada guardada en la vostra memòria de fa deu o vint anys. La típica postal de cartulina amb imatges de paisatges nevats, estrelles de Nadal i pessebres diversos han entrat en franca decadència, malgrat que continuïn arribant escadusserament a les nostres bústies i segueixin essent mostrades en algun lloc preferent del rebedor o del menjador. Ara els correus electrònics i els missatges de mòbil, especialment els SMS, són un mitjà molt usat per a desitjar bon Nadal, bon any nou i que els Reis ens portin moltes coses. La màgia de la postal que abans recollíem a la bústia es trasllada a la safata d'entrada del nostre correu electrònic o a la pantalleta del mòbil. Probablement ens trobem davant d'un simple canvi de suport, de mitjà, que no té més transcendència i que no anuncia canvis més estructurals. Ara bé, el fet que els mòbils o els ordinadors siguin instruments d'ús majoritari expressa

Fronteres

Si esmolem una mica el nas potser encara podem percebre l'olor d'encens i d'il·lusió en les criatures que els Reis D'Orient han deixat.

amb quina facilitat aquestes maquinetes han entrat a la nostra vida. I això sí que és rellevant per entendre el món en què vivim. Les eines de la globalització pel que fa als mitjans de comunicació són ben presents ja en les nostres vides.

El segon element que he apuntat em sembla també curiós i significatiu sobre la manera d'actuar i de com els hàbits arrelats són difícils de canviar. Si repassem els regals que hem rebut o que hem fet i pensem en quin tant per cent han estat presentats de manera ecològica i responsable ja tenim la dada i el fet ben clar. Sens dubte, malgrat que som perfectament conscients que el paper de regal és només un embolcall i que allò que realment és important és allò que l'embolcall amaga, la majoria de regals es continuen fent degudament embolicats. Sabem que aquests papers o caixetes de tota mena són inútils i que aniran, amb una mica de sort, directament al contenidor de reciclatge. Sabem perfectament que el primer pas del reciclatge és evitar-lo, és a dir, que la millor actitud davant de les despeses innecessàries de recursos és la de contenció i estalvi. Malgrat tot, però, seguim embolicant els regals i llençant tones i tones de paper i de cartró. El pressupòsit esteticista, perfectament alimentat per un estímul del consum desmesurat, manté com a necessitat la quasi obligatorietat d'embolicar els regals. Sovint es diu que en realitat allò que fa més il·lusió és desembolicar el regal: són moments de màgia, d'un cert suspens, jugant a descobrir què hi ha allà amagat abans de descobrir-ho, de mirar-ho. Potser és que necessitem moments d'aquesta mena per donar una mica d'alegria a les nostres ànimes. Potser, vés a saber, algun psicoanalista dirà que en el fons el nostre inconscient sublima en aquest acte el gest eròtic de despullar amb paciència un cos desitjat. El fet evident és que un simple hàbit ben arrelat sens presenta quasi com un tabú, com un fet intocable. Fem, doncs, un petit exercici de transposició: si nosaltres som tan resistents a un canvi que, en el fons, no és important per a les nostres vides, potser haurem d'acostumar-nos a analitzar i valorar costums i hàbits d'altres cultures amb una mica més de rigor, amb la consciència que sovint és molt senzill demanar canvis als altres quan nosaltres no en fem d'aspectes tan poc seriosos com canviar l'hàbit pel que fa a la presentació dels regals. Potser aquest és un simple detall, un fet anecdòtic, però en aquestes petites coses s'hi manifesten actituds més profundes.

Poc a poc els tres Reis es perden en l'horitzó dels dies. Sabem, però, que tornaran puntualment quan el calendari així ho demani.

BALI 2007: ¿ESPERANÇA O DECEPCIÓ?

A maig de l'any passat, publicàvem l'article titulat "2007, l'any del canvi climàtic". Aleshores, el Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC) havia publicat el seu IV Informe "Canvi Climàtic 2007: l'Evidència Científica" i la pel·lícula d'Al Gore "Una veritat incòmoda" havia rebut l'oscar al millor documental. Posteriorment, es concedí el Premi Nobel de la Pau a l'IPCC i a Al Gore de forma compartida. El canvi climàtic s'ha assumit socialment i ha entrat de forma clara en l'agenda política; els kyoto-escèptics o negacionistes es refugien en mitjans de comunicació ultradretans. El titular de l'article s'ha complert amb escreix.

En aquesta situació propícia, es celebrà, del 3 a 14 de desembre a Bali (Indonèsia), la 13a Conferència Anual de les Parts Signatàries de la Convenció Marc pel canvi Climàtic (COP13). La convenció fou aprovada a la Cimera de la Terra de Rio l'any 1992 i pretenia l'estabilització de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Per articular-ho, es venen realitzant conferències anuals de les parts signatàries. A la COP3, s'acordà el Protocol de Kyoto (1997) que obliga a 36 països desenvolupats a reduir d'emissions en un 5,2% de mitjana respecte a les de 1990 per a 2012.

El IV informe de l'IPCC –elaborat per més de 2500 científics– afirma que el canvi climàtic, causat per les emissions antròpiques, és un fet irreversible i que les nostres accions tan sols poden mitigar o agreujar les seves conseqüències. El novembre passat, a la cimera de València, 450 representants de l'IPCC, consensuaren el document de síntesi del IV informe per als governants.

Del 27 a 31 d'agost passat, representants polítics dels països industrials signataris del Protocol de Kyoto es van reunir a Viena per debatre propostes per a després de 2012, el post-Kyoto, i dur-les a la COP13 de Bali. S'intentà comprometre a Estats Units i Xina, els dos màxims emissors mundials. La Unió Europea (UE) proposà una reducció del 25%-40% d'emissions per a 2020 i els països pobres la transferència de tecnologia neta per a reduir les emissions. A finals de setembre, el govern d'EUA reuní els 15 països amb més emissions del planeta. Els proposà un acord que reconeixia la influència humana en el canvi climàtic, la fixació per cada país d'una "reducció voluntària" d'emissions basada, entre altres, en la utilització massiva de l'energia nuclear, de noves tecnologies com els magatzems subterranis d'emissions del carbó i el lliure comerç de tecnologia energètica. Sense dubte, la intenció nord-americana era "aparcar" l'ONU i el Protocol de Kyoto.

S'arribà a Bali, amb Estats Units com l'únic país industrialitzat que no havia ratificat el Protocol de Kyoto perquè Austràlia assenyala la seva intenció de

fer-ho. La UE era el principal adalid contra el canvi climàtic: havia adoptat mesures per incrementar l'eficàcia energètica en tots els sectors econòmics i ampliat l'ús d'energies renovables. El secretari general de l'ONU digué que "Ja ha arribat el moment de mamprendre una acció global a gran escala. Tenim recursos i tecnologia, l'únic que ens falta es voluntat política".

A la COP13 es reconegué que el Protocol de Kyoto havia funcionat: els països industrialitzats havien frenat les seves emissions encara que, a nivell mundial puren un 24% des de 1990 a causa de països emergents com Xina, Índia o Brasil. L'objectiu de la conferència era fixar les bases del post-Kyoto o Kyoto II per assolir un acord concret en els dos anys següents. S'hi oposaven, a banda d'Estats Units, països com Xina o Índia no compromesos anteriorment i que no volien limitar el seu creixement econòmic, i els grans productors de petroli com Aràbia Saudí. Dos temes centraren la discussió, la fixació de valors de reducció d'emissions pel futur i l'establiment de mecanismes financers per a fer possible la mitigació i adaptació al canvi climàtic com la transferència de tecnologia neta (panells solars, aerogeneradors...) als països menys desenvolupats. S'acordà considerar com a mecanisme vàlid el segrest subterrani de gasos com el diòxid de carboni alliberats per la crema de carbó. Estats Units es declarà disposada a negociar i cooperar però sense acceptar cap reducció obligatòria d'emissions. Tanmateix, a última hora, la delegació nord-americana, quasi "acorralada" per la resta de representants i amb pressions de tot arreu, acceptà un acord, que incloïa xifres de reducció en el preàmbul, per assolir un nou tractat.

L'acord de Bali fixa les qüestions clau que s'hauran negociat abans de 2009 per a que, no més enllà de 2013, entri en vigor el nou tractat: les mesures per adaptar-se a les conseqüències del canvi climàtic i els mitjans per a reduir les emissions i de desplegament de tecnologies netes, així com el finançament de tot plegat.

Els governs europeus valoren la inclusió per primer cop d'Estats Units en l'acord, país que fa uns anys negava la responsabilitat humana en el canvi climàtic. Els grups ecologistes lamenten el fre que ha fet Estats Units a Bali, que ha impedit un acord clar per una reducció d'un 40% de les emissions; aquesta és la baixada necessària per a que les temperatures no pugen més de 2°C, lliandar a partir del qual les conseqüències del canvi climàtic serien molt més greus.

Front les expectatives creades al llarg de l'any, els polítics ens han deixat un regust agre dolç. Caldrà que els ciutadans d'arreu del món pressionem per a que els acords de 2009 siguin proporcionals a l'amenaça a que ens enfrontem.

Pere Bausà

CANVIANT D'ANY

text JOSEP IGUAL

Remato l'any enllestint un parell de papers sobre la Maite Juan Bes, la filla de Sebastià Juan Arbó, que ens deixà el passat 27 de desembre. Acabo l'any lligat a l'escriptori, cosint d'urgència uns textos on cal relligar memòria, coneixement, endevinacions agosarades endins la inescrutable psicologia humana, ballar a les fosques amb l'evidència crua de la Desconeguda... I, tot això, sense caure en la bijuteria cursi, escrivint des de l'ardent epicentre de l'emoció viva –un estadi que fa cometre imprecisions, errades de càlcul-, i, a sobre, amb les empentes de la premsa moderna dels mitjans.

A la cerimònia catòlica de comiat, el company Emili Rosales ha llegit un fragment de l'Inútil combat, la novel·la més existencialista i més rabiüdament nihilista del pare de la difunta. Enmig la retòrica sacerdotal s'ha agraït aquest didalet de desinfectant arbonià. L'airet fredoluc de la tarda gronxava la fulla de les acàcies de la plaça.

Quan trameto els darrers encàrrecs, apago la màquina. "Ja n'hi ha prou", s'exclama una veu interior amb la llengua fora.

Encenc un cigar, que de fet també m'ha d'anar acomiadant del fumall del suïcidi lent (o no tan lent). Un doctor il·luminat, que no és Ramon Llull, però s'hi acostava un xic, vol fer-me durar més, i sense ofecs; dictamina píndoles, cataplasmes, i recomana força de voluntat i una mica de fe en la vida. El metge ha hagut d'augmentar la potència amenaçant davant la meua relativa indiferència estoica.

Quadern Ondulant

De moment, però, crema el "robusto", fa uns arabescs prim, estilitzats, gòtics, i, com en una casual revelació petita i diàfana, freguen el llom d'una novel·la de Sagarra, que hagués gaudit, senyorívol, aquesta vegetació dignament manufacturada.

Al peu del butacot de llegir dormen els originals d'un premi de contes on m'han fet jurat. N'he llegit una trentena, me'n falten quatre. El concurs l'organitza un petit ajuntament ebrenc per la diada de sant Antoni. En la gratificació s'inclou una gerra de mel de la zona, d'una finesa suprema. En els treballs, les fronteres administratives s'esmicolen, la plenitud comuna guanya atalaies de normalitat possible, somniada, desitjable. Hi ha històries ambientades en solars balears, valencians, principatins; volades urbanes, rurals, suspeses d'algun no-lloc; tragèdies bèl·liques, domèstiques, passades, presents, previsibles. Hi ha acudits, bromes de taverna, sermons catòlics, marxistes, independentistes, feministes... Un sermó és un conte? Depèn de com es formule.

Els quatre darrers originals hauran d'esperar. Ara, els fils grisos del "robusto" dansen la seva litúrgia calmosa, mentre el més gran organista protestant, digitalitzat, enlaira les seues solemnes vèrtebres molsoses, el blau profund de les seues expansions orgàniques.

Sopo amb una dama intel·ligent, que m'ha reservat el primer vals, i que em diu en veu alta cert poema de Jacques Prévert. De vegades, els escriptors neuròtics (se'm passe la redundància) també estem senzillament alegrets. Que els déus ens sien favorables, amable lector/a.

més tafaners...

sarao deu pensar que els tafaners som una colla de poca-soltes que ens femem en tot i amb tots, sense raó. Potser tinguen una mica de raó però les crítiques, amb ironia i sense malevolència, sempre ajuden a millorar, almenys així ho pensem nosaltres i això és el que pretenem per a properes voltes. I per cert, els Visitants bé però, més d'un menut no va guanyar per ensurts, amb tant de soroll i espurnes saltant a dojo. És per pensar-s'ho una mica.

Cavalcada de Reis (5)

I pel nostre alcalde també en tenim. O devia pensar que els nostres menuts, realment eren uns pobres beneïts que s'ho empassen tot o s'havia errat de poble i de balconada. No vam entendre res del que parlava, semblava que estava a la Puerta del Sol de Madrid. Per sort, els reis, en això van estar molt bé, es nota que són gent de món i saben on estan i ens van fer el seu discurs en la nostra llengua i van deixar en ridícul el senyor Domingo que no sap parlar ni en valencià ni en castellà. Ara, el paper que llegien els sobrava. Per a propers anys ho podrien aprendre de memòria. Els reis –tret del d'Espanya- no han de llegir el que han de dir als xiquets, ja s'ho saben de memòria, encara que entenem que els costa una mica tenint en compte d'on vénen, de les terres d'orient.

Cavalcada de Reis (6)

Els tafaners en escoltar al nostre alcalde primer, i després als reis d'orient, un darrera de l'altre, parlant en valencià, no hem pogut per més que quedar-nos pensatius. Molt pensatius. I és que ara

comencem a entendre per què al nostre poble no hi ha manera que cap alcalde aconseguisca fer que s'acomplisca la seua carta als reis. En anys anteriors els reis que venien parlaven en castellà i el nostre alcalde ho feia en valencià i ... problemes d'enteniment. No res per a casa. Enguany, quan per fi la cosa semblava que s'havia normalitzat amb uns reis que ja parlen com nosaltres va i caiem rodons, l'alcalde els parla en castellà. No som ningú. Una altra vegada tot el que van ficar a la carta dels pressupostos se'n pot anar en orris. A veure si li diu alguna cosa al gordo de dalt, al de la coca-cola, que té molts de quartos i aconsegueix que ens deixe algun regalet. O, a l'altre, que també, també ...

M Clan

Canviant de tema, els tafaners quan el vam veure vam pensar, tots a una, que ens sonava a algú. Que ja el teníem vist. Estem parlant del nou líder que la candidatura del BLOC presentarà a les eleccions generals per Castelló, un tal Alfred Remolar. Molt conegut el xic no ho és però, si la idea és que té molta semblança amb el líder del grup M Clan, igual poden sortir del pou. Ara només el farà falta que li deixen una guitarra i la seua veu no desentone quan es fique a articular les seues paraules. Si no se sap les lletres, sempre els quedarà el playback.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

El gordo del nord

Els tafaners en aquests festes nadalenes ens hem quedat amb la copla. Ací vénen del nord i del sud, com deia la cançó del Llach. I ens va arribar, primer, el del nord, que poc a poc es va imposant comercialment per tot arreu i que el tenim fins... les balconades. És curiós com el panxut de la coca-loca s'està imposant a base de publicitat, fins i tot, vam veure com l'alcalde comprovava que tot estigués al seu lloc a la seua arribada. Ara, ha après ràpid la llengua de l'imperi passat! Va vindre parlant en un castellà molt correcte. Alguns de nosaltres pensàvem que només parlava la llengua fina o l'anglès, el de l'altre imperi, més recent. La majoria sostenia que només sabia fer l'imbècil i dir "Jou, jou, jou", l'imbècil.

L'altre gordo

A nosaltres no ens ha tocat ni la rifa de la cistella. I ja ens sap greu quedar-nos sense pernil! Però bé, farem de tripas corasón i tirarem endavant. Ara, el que no entenem és com és que al nostre presi, el de la dipu, sempre li toca. Li ha tocat la loteria no sabem quantes vegades i, fins i tot, ara, també la grossa del sorteig de Reis. 10 dècims! No res, calderilla que manega ell a la seua casa gran, més de 2 milions d'euros. I és que aquest home sembla estar abonat al gordo. Amb aquesta marxa li acabarà fent la competència al de dalt. Qualsevol dia el veurem disfressat de roig, i amb la boina roja de la borla, amb un *carromato* d'eixos de rens inclòs, repartint ... bondats. Esperem que ací també ens

toque una mica ... de la seua sort. O anirem a la Bruixa d'Or?

Parlant en valencià

Quin cognom més complicat de dir el d'aquesta regidora, Iruretagoyena. Però tot i així, ho fem. I ho fem perquè aquesta senyora està esforçant-se en parlar la nostra llengua. L'altre dia diversos tafaners la vam veure per la tele intentant parlar en valencià. Els tafaners pensem que això és d'agrair, més si tenim en compte el poc temps que fa que està per aquestes contrades i sobretot, perquè al seu partit, i als de l'oposició, en tenim alguns que porten un bon cabàs d'anys ací, i no n'amollen ni una. Ni intenció que tenen. Esperem que, almenys, amb aquesta senyora es trenque aquesta dinàmica que, de fora vindran i com a casa no parlaran i, els altres, s'ho facen mirar.

Cavalcada de Reis (1)

A veure, no podien apanyar una mica més el vestuari dels Reis i patges que fan la cavalcada? Els tafaners -d'ara endavant la colla dels pudents remugadors- reconeixem les bones intencions del personal que fa la desfilada però... amb això no n'hi ha prou. No cal fer bona la dita aquella que la intenció és el que compta. Més d'un dels xiquets i xiquetes que miraven comentaven, "clar és que vénen de molt lluny i tenen

molta feina i, per això, la seua roba està una mica envellida". Angelets meus. Què passa que, al nostre ajuntament, el pressupost de la casa Reial està sota mínims? A l'inrevés que a casa Borbó.

Cavalcada de Reis (2)

I ja que parlem del pressupost per aquests aquets, els tafaners pensem, i molta gent també que, el nostre ajuntament no es pot gastar uns poquets euros comprant caramels? I és que menys mal que els nostres menuts són tan innocents que no es fixen en els detalls però, és que hi havia caramels de tota mena de marques, que si del Banc mengano, de la Caixa sotano o, de l'empresa fulano. Com dèiem, una mica més de respecte pels nostres menuts, que siguen innocents no vol dir que se'ls haja de tractar com a beneïts.

Cavalcada de Reis (3)

Senyors organitzadors de l'esdeveniment, si amb els vestits no donaven el pego, i amb els caramels menys, ja ens contaran vostés que devien pensar tota la colla de xiquets i xiquetes que hi havia per tota arreu en veure un dels reis parlar pel mòbil mentre circulaven en carrossa. Algú els haguera pogut explicar a aquests Reis que aquesta tecnologia en l'època dels camells no existia. Si més no, la propera vegada que els regalen un tam-tam. Sempre serà més alternatiu, més divertit, menys cutre i de més bona educació. Les innocentades van ser el dia 28 de desembre.

Cavalcada de Reis (4)

A aquestes alçades, aquesta gent que ha organitzat, amb tota la seua bona voluntat, tot aquest

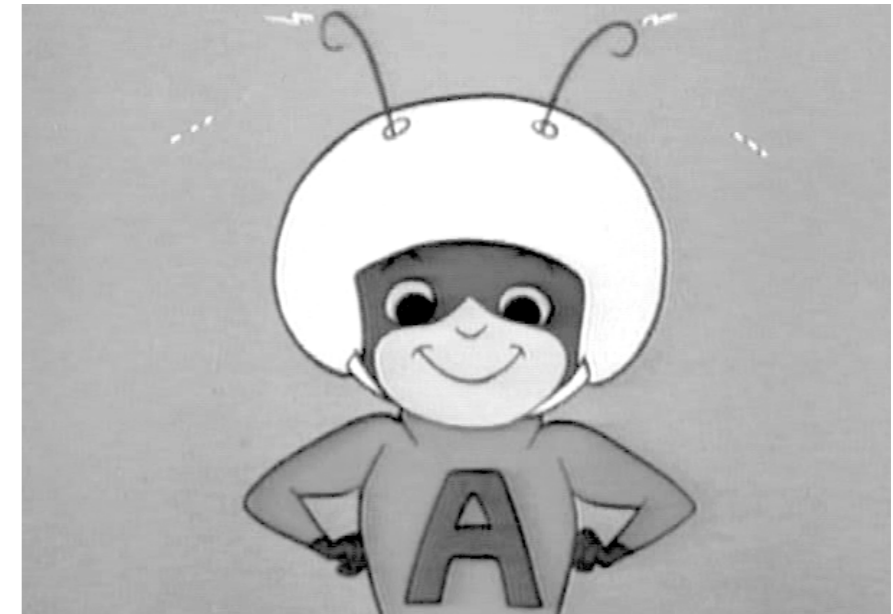
Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

A cabo de començar un altre any i ja estic de mala òstia. Sí, ho ha llegit bé, senyora directora, estic de mala òstia. Ja està bé d'eufemismes i de circumloquis per a dir allò que realment estem pensant. Ara faré com els del futbol i no me n'estaré de dir allò que penso amb les paraules que jo puga considerar més adients independentment del seu tamany. Efectivament, ja pot anar pensant que avui la cosa ve carregadeta, perquè m'han tret del llit per a obligar-me a escriure aquesta pàgina que no llig ningú quan ja pensava que aquesta setmana ja estava la feina feta. I ara què? Després d'estar absolutament fart que tots els que em trobo em desitgen felicitat fins al darrer dia de l'any, vull deixar clar que a partir d'ara tothom serà testimoni de la mala llet que acumulo i de la poca gràcia que em fa perdre el temps en aquest setmanari marginal i estigmatitzat. Anem per feina.

Vaja portada. Anuncien un superresum amb spiderman. Aquest personatge de ficció estaria bé per a denunciar alguna enrevesada teranyina de corrupció, empreses fantasmes o crim organitzat, però no per a una cosa súper. Sense deixar l'horterada, una cosa súper mereixeria un superheroi súper, com superman, el més súper de tots, encara que una vegada vist el que s'ha vist, millor hagués estat la hormiga atòmica. A més a més, l'originalitat del tema de la setmana és fabulosa, es nota que s'ho han treballat de veritat encara que jo he trobat a faltar allò de "les millors fotos", magnífic colofó per a un any avorrit. Què podem dir del resum anual? Jo no res perquè no me l'he llegit. La veritat és que un resum de tres pàgines i sense fotos, no m'interessa. Ja sé que pensarà que si tan xulo sóc, que ho faça jo, a vore si sóc capaç. Tant em fa, perquè a mi el que m'agrada és criticar les coses

que fan vostés, senyora directora. Per cert, les dues fotos que il·lustren el resum anual ni entenc què fan, ni entenc el seu significat, ni m'he molestat a parar-me a pensar-lo, ni tinc el més mínim interès a esbrinar-lo.

Però l'originalitat no acaba en oferir un resum anual a l'últim número de l'any, no. Com que la data d'aparició de la revista coincideix amb el dia dels innocents, ofereixen una innocentada, clar. Mire, senyora meua, és tan graciosa, que encara m'estic rebolcant pel terra del fart de riure que m'he fet. Estic arrebossat de la borra que omple el terra de la casa on visc. Aquesta setmana no em caldrà passar la granera. És el summum del bon gust i una magnífica mostra de la tradició periodística més rànica i casposa de l'imperi del toro d'osborne. Si volen fer alguna gracieta, canvien la línia i tiren per eixe camí. A mi, com a lector fidel que sóc, no m'ha agradat gens la gracieta. Però el cim de la poca lliga han estat els peus de foto. Algú em podria dir on està la gràcia? Fa riure la cara del regidor de festes retallada i apegada al cos d'un japonés? Hi ha diferències entre xinesos i japonesos? Qui va inventar la pólvora? La gran muralla xinesa existeix de veritat? Són les

falles una cosa que només existeix a la nostra imaginació? Els horaris de les botigues dels xinesos influeixen en l'hora de la cremà de les falles? Per què la mateixa tauleta que a l'eroski val 45 euros m'ha costat a una botiga del poble 90 fent-me un preu especial? Algú m'ha pres el pèl?

La secció dels tafaners no hauria de ser tan llarga. Sempre he defensat que haurien de ser comentaris curts i incisius. Tothom recorda la famosa dita de Baltasar Gracián que ara no repetiré, però que se li hauria d'aplicar al peu de la lletra a aquesta secció. A mi se'm fa molt pesat llegir tanta lletra.

Quina gràcia que fa el doctor Climent queixant-se de la censura que diu que ha patit. Ja m'agradaria a mi saber quina cosa no li han publicat, i suposo que deu estar més prop del mal gust en general que d'alguna mena d'opinions. En qualsevol cas, la censura no té lloc en el nostre món, però l'escatologia molesta molta gent.

Està bé la foto dels penyistes del futbol sala mostrant les bufandes de deu euros davant la foto d'un jugador de bàsquet.

Tampoc no parlaré de l'originalitat dels del futbol.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

No estic d'humor.

L'efecte Pigmalíó: entre l'ou i la castanya

En que es pareixen un ou i una castanya? En no res. Així ens podem sentir els benicarlandos quan se'ns compara amb la nostra ciutat veïna del nord: com una castanya.

No pretenem menystenir ni ficarnos contra la gent de la nostra ciutat veïna, tot el contrari, el que volem és ficar el dit a la nafra d'un greuge comparatiu, que dura massa anys, que té el vist-i-plau del nostres polítics, sobretot dels autonòmics i locals.

Tot i que les coses han arribat a ser massa descarades, en aquest greuge comparatiu, caldria que deixarem de ser tan ploramiques i passarem a l'acció. Ens hem enroscat tant en la nostra tradició, de ser "los segundones" de la pel·lícula, que no som capaços de sortir-nos d'aquest cercle viciós de mirar-nos el melic i lamentar-nos al mateix temps.

És allò de no fer, de no actuar davant les adversitats ciutadanes, que seria el demanar allò que ens és necessari com a col·lectivitat (centre de salut, depuradora, infraestructures viàries, ...), i que quan nos ens arriba ens acontentem dient-nos allò de "veieu, ja ho diem. Era d'esperar que ens deixaren de costat".

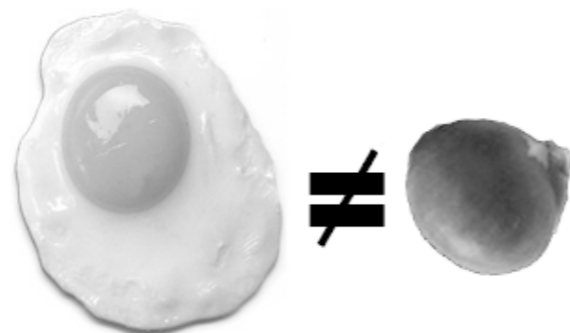
617

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Una mena d'efecte Pigmalíó que ha afectat tant la conducta dels nostres polítics que ha fet que, mentre el costat s'ha convertit amb el rovell de l'ou de la comarca, amb el vist-i-plau dels poders polítics comarcals de Psoe i PP, nosaltres ens hem quedat com una castanya. Un castanya torrada. I el que ens torrarem, encara, mentre tinguéssim uns polítics que no siguin capaços de passar de les reivindicacions

submises a les demandes serioses.

En tot cas volem fer nostres les paraules que no fa massa temps va dir el nostre alcalde sobre que si no aconseguia el que Benicarló necessitava se n'anava cap a casa. Estarem esperant.

Carxofa: tres bones carxofes per als reis mags d'orient, enguany si que han sigut d'orient. Després de més de dos mil anys amb els seus grans poders han après tots tres a parlar en valencià i el que és millor, un bon valencià, encara que algun tenia, com cal, un accent ben llunya. Ara els demanem que fent ús dels seus poders se'n recorden per a properes vingudes a Benicarló on els rebrem com és mereixen.

Panissola: Un bon grapat de panissoles per al sr. alcalde per donar-se'n vergonya de ser benicarlando. Una vegada que el reis han aconseguit amb les seues dots màgiques parlar en valencià l'alcalde, per a fer veure que no és de poble, rep al reis parlant-los en castellà, i quin castellà... si al menys el parlara bé...

El còmic

Per Xavi Burriel

"Alcalde amb la pota canviada"

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR

Tots els tamanys

Papereria
Material d'Oficina